

Ητένιζον ἡ μία τὴν ἐτέραν
εἰς τὴν ψυχὴν ἀλλήλων ἀμοιβαίως
εἰσδόουσαι, φαιδρύνουσαι ἡδέως
ώδει ὄνειρου ἴνδαλμα γελέον
ἐν τῇ φαντασίᾳ καὶ ὡς τὸ σηνάρ
εἰς ἣν εἰσδένει τὴν ζωὴν λαμπάνει,
οὔτως ἡ μία ἐν τῇ ἄλλῃ ἔζη . . .
Κ' ἐν τῇ ἐκστάσει τῆς ἐνώσεως τῶν
πρὸς Οὐρανὸν ἀπέστρεψαν τὸ βλέμμα
ώδει ἐπόθουν, οὕτως ἡνωμέναι
πρὸς τὸν Θεὸν ταχεῖαι νὰ πετάσουν
πρὸν ἐπὶ γῆς ἰσχύς τις ἀνθρωπίνην
θρασεῖα ἀπ' ἀλλήλων τὰς κωρίσην.
πρὸς τὸν Θεὸν! ἅπειρον κοίτην ὅπου
εὐρίσκει κέντρον ἵδεῳδης ἔρως . . .
καὶ μετ' Ἐκείνου νὰ συγχωνευθῶσι
ὅπως σμικροὶ μαλλοὶ νεφῶν πετῶντες,
πρὸς τὸ ἔξ οὗ τάπεσπασαν ἀρέος
κολοσσιαῖνον σύννεφον ἐνοῦνται!
Κ' ἐν φήτενίζον πρὸς τοὺς αἰθέρας,
ώς κρυσταλλίς εἰς κρίν' ἀδελφὴν δύο
εἰς ἥνα μόνον ἐπανθοῦντα κλῶνα
ἄπειρην αἴρα πρὸς τὰ ὑψη στρέψει,
κύπποντας' Αὐτή, ἐπὶ τὰ μέτωπά των
ἐν φίλημα οὐράνιον ἀφῆκε.
Καὶ τότε ἐν ἀγίᾳ συγκινήσει
ἐπὶ τῆς γῆς ἐστάλαξεν ἐν δάκρυ . . .
Πλάνη! . . . πρὸιν αὐτὴν ν' ἀνεγερθῇ ἀκόμη,
ώς τρέμον φέγγος ἀστραπῆς, ταχεῖα
προσπαλλομένη πτέρυξ τοῦ ἀγγέλου,
τὸ αἴρει κ' εἰς τὰ ὑψη τάποθέτει
νὰ σελαγῇ ἐγγὺς τῶν δύο ἄλλων!
Ὦ ἄγγελε μὲ σέλας ἐστεμμένε!
Ὦ ἄγγελε! τὸ τέκνον τῆς ἰδέας
ἐγκλείον πᾶν ἴνδαλματῶδες κάλλος:
πτερὰ καὶ φῶς, μειδιάμα καὶ λύρα!
πτερὰ γλαυκὰ ν' ἀνέλδουν εἰς τὰ ὑψη,
φῶς ιερὸν νὰ ζωγραφῇ τὸ Θεῖον,
μειδιάμα ἀγάπτην νὰ ἐγγράψῃ
καὶ λύραν τοὺς παλμοὺς αὐτῆς νὰ ψάλλῃ,
αὐτὰ τὰ τέσθαρά σου δὲν ποθοῦσι
κατέχουσαι, ἐν Οὐρανῷ ἀλλήλας
ν' ἀσπάζωνται τὸ στόμα γὲ τὸ στόμα,
ώς σύ μὲ τοὺς ἀγίους ἀδελφούς σου,
δύο ψυχαὶ ιδανικῶς ἐρῶσαι;
Ὦ ἄγγελε! τὸ τέκνον τῆς ἰδέας!
εἰς τῶν αἰώνων τάργυρωδες φεῦγα
τὸ ἐπὶ γῆς ὑψόθεν προσταλάζον,
τὴν γλυκερὰν μορφὴν σου μειδιῶσαν
ἀείποτε κατόπτριζε προσνεύων!
ἴσως θυντοὶ τὸν βίον ἀπαντλοῦντες
ἀπὸ τοῦ νάματος τοῦ κυριορρόου,
προσείδουν τὴν εἰκόνα σου ἐντός του,
κ' εἰς τὰς μορφὰς μὲ σέβας προσκυπτούσας,
ἀπαυγασθῆται καλλος σου τὸ θεῖον!
Κ' ἐν σκότει κατερχόμενος λαθραίως,
ώς νῦν αὐτὸ τὸ δάκρυ τῆς ἀγάπης,
δάκρυ' ἀγνὰ ἐκζουμπαθῶν ὄμυμάτων
πλησίον τῆς ὁδύνης ἀγρυπνούντων
πρὸς Οὐρανὸν εἰς τὰ πτερά σου αἱρε,
ἀθανασίας μάργαρα νὰ λάμπουν.

Καὶ ψάλλε μ' ἐν θεσπέσιόν σου ἄσμα
πρὸς τὸν Θεόν τοὺς πόνους τοὺς ἀγίους
ὅσους μὲ ἐν ὀλόφωτόν σου βλέμμα
ἐν τῇ ψυχῇ τῇ συμπαθεῖ διεῖδες!
Εἴθε νὰ είχον τὰ χρυσᾶ πτερά σου.
δάκρυ ἀγάπης ἐπ' αὐτῶν νὰ αἴρω!
Ὦ! εἴθε νὰ ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας
τὴν θεολάτριδα χρυσῆν σου λύραν!

— Ναί, Νύξ! ἀνάκραξα ἐνθους· εἴθε νὰ ἔκρατεις
εἰς τὰς πηγήσιας καλλιδακτύλους σου χείρας λύρων
χρυσῆν θεολάτριδα! Ὡδι' ὅποιων τότε ἀγίων μολ-
πῶν θά ἔχαιρέτας ἐν αὐγῇ τὴν ποθητὴν ἀγαπολὴν
τοῦ Θεοφεγγοῦς σου ἴνδαλματος! ἀλλ' ἀν πρὸ αὐτοῦ,
ώς καὶ νῦν, ἐσιώπας πάλιν, δι' ὅποιων ιερῶν ἐπίσης
μελῳδιῶν θά κατεβυκάλχας ἐν τῷ σκότει τὸν γλυκὺν
ύπνον τῶν κεκμηκότων θυντῶν, οἵονει ἵνα μηδ' ἐν τῷ
λυσιμερίμνων αὐτῶν ὕπνῳ ἐπιλαχθένωνται· Ἐκείνου
δι' ἔψαλλες, ἀλλ' ἵνα μπό τοὺς ἥγους τοῦ ὄνδρο-
τος Αὐτοῦ ἀποκοιμώμενοι, Αὐτὸν ἐν τοῖς ὄνειροις αὐ-
τῶν ἐκστατικοὶ θεωρῶσιν! . . .

*Ω! εἴθε, Νύξ, νὰ ἔκρατεις οὐρανόφθογγον λύρων!..
καὶ ἐν φό σὺ μετάρσιος καὶ τὰς πτέρυγας καὶ τοὺς
πέπλους, ἐπὶ τοῦ αἰθέρος τανύουσα τὸ παρεδίδεσο εἰς
τὴν ἀγίαν ἐκστασιν τῆς φύσης, ἐγώ, γονυπετής ἐν τῷ
δάκρει σου τούτῳ, ἐπιλαχθενούμένη τῆς τοῦ ὕπνου ἀν-
πάνσεως, μεμακρουσμένη καὶ τῆς ἐλαχίστης ἡχοῦς
τῶν τὴν ιερῶν ταύτην φύρων βεβηλούντων συμποσια-
κῶν ἀσμάτων ἐν τοῖς πολυθυρούσιοις ἀστεσι, νὰ ἐνωτί-
ζωμαι ἔγρυπνος! μανητικῶς δ' ἐμπνεομένη, ν' ἀπη-
χῶ ἐκκστον τόνον σου τὴν αὐγήν, ὅτε σύ, εἰς τὸν
ἔνδον εὐδάκιμονίαν σου ἐπανελθεῦσα, διὰ τῆς σιγῆς
ἡδη τὸ ἐλέκτρευες τὸ ὑποφῶσκον σεπτόν σου ἴνδαλμα!

'Αλλ' οὐχι! .. σίγα, σίγα ἐσχεῖ· ἀφες τὴν
ἀνθρώπινον ψυχὴν νὰ ποθῇ καὶ ν' ἀπολαύῃ τὴν θελαν
λύρων μόνον ἐν τῷ Οὐρανῷ! εύλογητή ν' σιγή σου ἡ
τὸν ἐν τῷ ἐπὶ γῆς ἡθικῷ βίῳ γλυκὺν διεγελῶντα ἀγίους
τούτον πόθον βεκυκλίζουσα!

ΧΟΡΗΓΙΑ Λ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

(Ἔπειται τὸ τέλος).

ΖΩΙΑ ΜΚΡΑ ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ.

Ἐπιζωτία.

'Ολίγον μακράν τοῦ Δημαρχείου εἰς τὴν ἀγοράν
Γερμήτη παζάρο κύων μελκνός μετρίου ἀναστήματος μὲ
γλυκεῖς ὄφθαλμούς προσπίτει εἰς τοὺς κατ' ἔκλογήν
διαβάτας, οὓς ἐκλιπάρει διὰ τοῦ τεχνικοῦ γονατι-
σμοῦ, ὅπως ἐκ τοῦ ἀπέναντι ἀρτοπωλείουτῷ χορηγηθῆ
ἄρτος. Παρρακολουθεῖται καὶ ὑπὸ τῶν ἀλλων κυνῶν,
εἰς οὓς πρωσφέρει τὴν μεγαλειτέραν μερίδα. Ἐγεν-
νήθη, ως ὅλοι οἱ κύνες τῆς ἀγορᾶς, ἐν τινι γωνίᾳ

*) "Ιδε ἀριθ. 35, σελ. 687-689.

τῆς ὄδοις, καὶ ὅμως νομίζει τις ὅτι ἡκουσε μαθήματα εἰς τὸ τμῆμα τοῦ ἱπποδρομίου, ἔνθα διδάσκονται τὰ κτήνη τοῦ θεότρου. Τις ἐδίδαξεν αὐτὸν τὸν σκύλον νὰ ἴνε τόσον φιλόφρων, νὰ μαντεύῃ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ μὴ ἐνοχλῇ τὸν αὐτὸν ἀνθρώπον; Ἀγγλος τις ἐκ τοῦ σωματείου τῶν φιλοζωῶν θὰ τὸν ἐνηγκαλίζετο καὶ θὰ ἐμούντζων δεῖξῃ καὶ ἀμιστερῷ τοὺς καταγινομένους εἰς τοὺς γρίφους τῆς ἀνατροφῆς.

Ἄγροφύλαξ ὁ θωμακνός, γνωστὸς εἰς τὴν περιφέρειάν του διὰ τὴν αὐτηρότητα αὐτοῦ, ἔκειτο ἀσθενής εἰς τὴν σκοπιάν τῶν ἀμπελώνων. Οἱ κλέπται, γινώσκοντες τὴν ἀσθένειάν του, ἐξέλεξαν ἀσέληνον τινα νύκτα. Οἱ κύων, ὁ πιστός του φίλος κεκυρώκει καὶ αὐτός ἐκ τοῦ γήρατος, ἵστατο προνῆς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κυρίου του. Οἱ κύων ἥσθινθη τὸν κίνδυνον καὶ δέκνει ἡπίως — τὸ σύνθημα — τὸν πόδα. — Ἀγωμεν. Τὸ ζῷον ἐν τῇ πάλη κατεβλήθη, ἀλλ’ ὁ ἀγροφύλαξ ἐξῆλθε νικητής· ὁ ἀγροφύλαξ παρητίθη τὴν θέσιν, διότι ἀπώλεσε τὸ πιστόν του σύντροφον.

Διηγοῦνται ὅτι ὁ Σπόνεχ ἀναχωρῶν ἐξ Ἀθηνῶν συικπῆγε καὶ τὸν μικρὸν κύνα, ὃν ὑπερηγάπτε. Κατὰ τὸν πλοῦν ὁ κύων ἔπειτε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κατὰ τὸν κκνονισμὸν διὰ πτῶσιν ζώου τὸ ἀτμόπλοιον δὲν σταχυτᾷ. Αἴρνης ὁ Σπόνεχ ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ σώζονται ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ πλοιέρχου.

Οἱ κρεωπώλης Δ. ἐξῆλθε τῆς πόλεως νὰ φονεύσῃ τὸν κύνα, διότι ληστρικῶς ἀρήρε τεμάχια κρέατος. Διαβάτης ἐπὶ πληρωμῇ ἡγόρχει τὸν σκύλον. Μετὰ παρέλευσιν ἐξ ἑτῶν ὁ κρεωπώλης μετέβη εἰς τὰ ὄρεινά μέρον πρὸς ἀγοράν ζώων. Καθ’ ὅδον οἱ λησταὶ ἐπετέθησαν κατ’ αὐτοῦ, ἔχοντες ὡς πρόσκοπον τὸν κύνα, ὅστις πάρκυτε διετρέχωσε τὴν πρώτην ἀρσίωσιν πρὸς τὸν κύριον του. Οἱ λησταὶ ἔντρομοι ὑπεγώρησαν καὶ ἔκτοτε ὁ δῆμιος τῶν ζώων παρητίθη ὦ κατού τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἀγαπᾷ τὰ κτήνη.

Μεταξὺ Ἐλασσώνος καὶ Σερβίων, εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ Ὄλυμπου ὅλιγον ἔνω τοῦ Σχρανταπόρου, διέρχεται ἡ ἀμαξιτὴ ὄδος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιχωματώσεως ὄγκωδέστατος λίθος ἐκυλίσθη, κατώθεν τοῦ ὄποιου οἱ ἐργάται εὑρίσκουν ἀσύλον ἐν καιρῷ βροχῆς· οἱ ἐργάται κακῶς ὑπελόγιζον διότι τὸ σχῆμα τοῦ λίθου συνεχίζει διπλοῦν μέγεθος εἰς τὸ ἔνδον τῆς γῆς. Διυτυχῶς καὶ ὁ μηχανικὸς ἡτο τῆς αὐτῆς γνώμης. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πτώσεως εἰς ἐργάτης, μονογενὴς υἱὸς ἐκ Σιατίστης, ἀσθενῶν ἔκειτο ἐπὶ τῆς σκιᾶς τοῦ λίθου καὶ ἐν μέσῳ ὅλων τῶν ἀποσκευῶν τῶν ἐργάτων· ὁ λίθος ἐκυλίσθη ὅλιγα βήματα, σκεπάσκει τὰ πάτα. Ἐπὶ τοῦ λίθου οἱ ἐργάται ἐχάρχειν τὸ ὄνομα τοῦ ἀτυχοῦς νέου καὶ οἱ διαβάνοντες ἔκειθεν μανθάνουσι τὴν τραγικὴν ἴστορίαν σύγι μόνον τοῦ ἀπωλεσθέντος νέου, ἀλλὰ καὶ τοῦ κυνός, ὅστις προετίμησε νὰ ἀποθάνῃ καθήμενος ὡς ζῶν σῆμα ἐπιτυμβίου τῆς μεγάλης του στοργῆς πρὸς τὸν πτωχὸν κύριον του. Κατὰ τὴν πτώσιν τοῦ λίθου ἐτύχει νὰ ἡ μακράν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἔκεινης οὐδένα ἡθέλησε

νὰ ἀκολουθήσῃ· οἱ δὲ διαβάται ἐξ οἴκου καὶ ιδίως οἱ ἔξ αποστάσεως στρατιωτικοὶ φύλακες ἔτρεφον αὐτὸν ἀλλὰ τὸ εὔγενὲς ζῷον ἡμέραν περ' ἡμέραν ἐτήκετο καὶ ἐσθέσθη ἐπὶ τοῦ λίθου, διδάξας ἐπὶ ἐν τοὺς τοὺς λογικοὺς ἀλθρώπους τί ἐστιν ἀφοσίωσι.

Παρῆλθον ἔτη ἔκτοτε καὶ ὅμως οἱ ἔκειθεν δικαιάγοντές εἰσιν ὑποχρεωμένοι νὰ ἀκούσωσι τὰς ἀργυρῆσεις τῶν ἀγωγιατῶν, οἵτινες ἐξ ἀποστάσεως ἔθετον κάτι τι ὄρετικὸν εἰς τὸν τορβάν «διὰ τὸν δυστυχισμένον σκύλολον». «Αὐταὶ ἡκουε τὸν κώδωνα τῶν καρβανίων ἀνυψοῦτο καὶ ἐχαίρεται εὐγνωμόνως τοὺς πάντας· οὐδέποτε ἐγκατέλειψε τὸν λίθον, ἀλλ’ οὔτε ἐπιλησίασε τοὺς ἀνθρώπους, φυσικόνενος μήπως τὸν σύρωσι διὰ τῆς βίας. Ἀπεισθέσθη καὶ αὐτός καὶ ὑποκέτω τοῦ δένδρου οἱ φύλακες τοῦ σταθμοῦ ἀνήγειραν διὰ συλλογῆς λίθων τὸν τέφρον τοῦ κυνός. Καὶ ίδου ἡ φύμη τοῦ εὐγενοῦς ζῷου διδάσκει τὰ πέριξ χωρία καὶ λοιποὺς κάλλιον τὰν ἀνθρώπων νὰ ὕστε εὐγνωμονες πρὸς πάντας. Καὶ ἐξ ποτε ζητήσωσι νὰ διαψεύσωσι τὸ γεγονός, ίδου ὁ ςφωνος λίθος μὲ τὰ ἀρκτικὰ ψηφία θὰ δικαστηπίζει τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν μελαγχολίαν πρὸς τοὺς ἔκειθεν ὄδοιπορούντας.

Ἐσχάτως χειρῶνας τις ἐζήτησε νὰ διελθῃ τὴν συντομώτεραν ὄδον τοῦ Βουνοῦ τῆς πόλεις, τὸ ζῷον πολλάκις ἐδίλλωσε διότι ἀδυνατεῖ νὰ προχωρήσῃ. Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἡ μάστιγξ ἐπὶ τῶν πλευρῶν. Ὁλίγον περιχτέρω ἔκειτο χάσμα, διότι εἶχε βρέξει. Αἴρνεις τυμῆμα γῆς ἀποσπάται καὶ κυλίονται ἀμφότεροι πρὸς τὸν ῥύκα. «Οἱ ἵπποι, φέρων βαρὺ ξηλικόν φορτίον, ἀπωλέσθη. «Εσώθη μόνος ὁ ἀνθρώπος· ἀλλ’ εἰς οἰκτράν κατέστασιν, ἐκτὸς τοῦ μικροῦ κυναρίου ὅπερ οὐδὲν ἔπαθεν. — Διατελῶν δὲ ἐν ἀπελπισίᾳ ἐνεκα τῆς ισχυρογνωμοσύνης του, εὐγνωμονεῖ εἰς τὸ κύνα, ὅστις διὰ τῶν φωνῶν του εἰλικρινεῖ τὴν προσοχὴν τῶν οἰλοτόμων οἱ ὄποιοι ἔσωσαν αὐτόν. Θὰ ἐπράττε τοῦτο ὁ ἀνθρώπος ὅπως σφῆται τὸν κύρα του; Διστυχῶς τὰ ζῶα δὲν ὅμιλον:

Οἱ κτινοτρόφοι τῆς Οὐγγαρίας ἔχουν ιδιαίτερον σταῦλον πρὸς σωφρονισμὸν τῶν ζώων καὶ συγκινεῖται τις βλέπων πόσον ἡπίως καὶ τεγκικῶς διδάσκουσιν αὐτὰ εἰς τὴν ὑπόκοην καὶ ἡμερότητα. «Ἐκαστον ζῷον φέρει ὄνομα καὶ γνωρίζει τὴν θέσιν του, ἡμέρητησεν ὁ ἵππος; πάρκυτα ὁ ἵπποκόμος καλύπτει τὴν κεφαλὴν τοῦ ζῷου μὲ μέλαινην συνδόνην καὶ τὸν καταδικάζει ἐπὶ 24 ὥρας νὰ μείνῃ νηστεις. Μένει ἀκίνητον τὸ ζῷον εἰς τὴν θέσιν του· ὄποια δὲ ἡ χαρά του δταν ἀπαλλάσσονται τῆς ποινῆς! Θωπεύει τὸν δούλον, ὅστις ἀμέσως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ζῷον, τὸ ὄποιον ἀσπάζεται εἰς σημεῖον συμφιλιώσεως. «Ἐὰν οἱ πελώριοι ἵπποι τῆς Οὐγγαρίας δὲν ἐδίδοσκοντο, δυσκολώως θὰ ἡκολούθουν τοὺς ἵπποκόμους ἐν τῷ ἀτμοπλίῳ κτλ. Οἱ ςφωνοι παίδες τῶν Γερμανῶν φέρουσι ἐν φαιδρότητι τοὺς πελωρίους βόας καὶ ἵππους εἰς τὴν κρήνην, πλύνουσι τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ στολίζουσι μὲ ἀνθη τὰ κέρατά των. Μόνα των τὰ ζῷα πίνουν μὲ τὴν σειράν τὸ ࢠδωρ, ςφωνοις νὰ προ-

ξενίσουν ταραχήν καὶ βλάβην· οἱ παῖδες ἐν χορῷ μέλπουσιν καὶ τὰ κατήνη ἐν τάξει ἀποσύρονται. Ὁ χωρικὸς τῆς Γερυχίας ἐν στιγμῇ μελχγχολίας ἡ ἄλλης τίνος πικρίας θεδίζει καὶ διηγείται πρὸς τὸν ἵππον ἡ τὸν βοῦν τοῦ τί ὑπωρέρε ώστε τὸ ζῷον ἡσθκνετο. Τόσην οἰκειότηταν καὶ ἡγέτην δεικνύουσιν πρὸς τὰ ζῷα, ὥστε οἱ παῖδες πολλάκις στολίζουσιν καὶ τὸ μνῆμα, δῆποτε ἔθηκαν τὸ πτῶμα αὐτῶν. Οἱ Ἀγγλοί ζωηρότερον ἐκφράζουσι τὰς συμπειθείας τῶν πρὸς τὰ κτήνη Ἀγγλίας, θυγέτην χωρικοῦ, ἰδούσας ὅτι πνιγεῖται ἀρνίον, δίπτεται εἰς τὸ ὅδωρ καὶ τὸ διεστώει, ἀλλ' ἡ βροχὴ ηὔξησε τὰ ὅδητα καὶ καρρούσται εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ μικροῦ λοφίσκου. Καὶ ἔκει κίνδυνον διέτρεχεν. Οἱ χωρικοὶ ὄμως, ἰδόντες τὴν αὐταπέρηνητιν τῆς νεύκηδος, σπεύδουσιν εἰς σωτηρίαν της· ἐν θριάμβῳ εἰσῆλθεν εἰς τὸ χωρίον κρατοῦσας εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ ἄρνιον καὶ πρὸς τιμὴν της τὰς περιοδικὰ τῶν ἐπαρχιῶν ἐδημοσίευσαν ποιήματα καὶ τὴν εἰκόναν της εἰς δῆλας τὰς γωνίες τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κρίτους. Διὰ τῶν καλῶν παραδειγμάτων ἀναγεννᾶται ἡ φιλανθρωπία καὶ πρὸς τὰ ζῷα. Η πρωΐας διὰ τοὺς παῖδας τῶν Αίγυπτων εἶναι ἡ μεγίστη χρὴ ἐκ τῶν μελχολικῶν ἔστιν τῶν μανθάνει ὁ ζένος ὅτι μετεκτίνουσιν εἰς τὰ ῥεῖμα τοῦ Νείλου πρὸς ποτισμὸν τῶν ζῷων. Ιππεύουσιν τοὺς βόρεις, ἀλλοι ἐπὶ τῶν νώτων των θέτουσιν βέρος χωρίς τὸ ζῷον νὰ δεῖξῃ σπειρόζουν τὸν χειμῶνα τὰς φωλεῖς τῶν πτηγῶν ἵνα μὴ καταστρέψουσιν, τὰ δὲ πτηνά του χειμῶνος διὰ τῶν κρυψῶν των καλοῦσι τὴν οἰκοδέσποιν εἰς τὴν αὐλήν, ἡτις ἀφοῦ ἀπωθήσῃ τὴν χιόνα ἀπίτει αὐτοῖς τακτικῶς τὴν τροφήν των. Καὶ τὸ τέκνον τοῦ χωρικοῦ ἐκ τοῦ παραχθύρου παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς τὸν φιλάνθρωπον πρᾶξιν τῶν γονέων του, οἵτινες στρεφόμενοι πρὸς τὰ τέκνα τῶν ἐξηγοῦσι τὸν ϕκλημὸν τοῦ Δαυΐδ «τὰ πτηνά τοῦ οὐρανοῦ οὔτε πειρουσι ἀλλ' οὔτε θερζούσιν». Εγταῦθα ὄμως ὡς καὶ εἰς ἀλλας ἐπαρχίας οἱ παῖδες καταστρέφουσι τὰς φωλεῖς τῶν πτηγῶν καὶ πιέζουσι εἰς τὰς χεῖρας τῶν σκληρῶν τὰ νεογνά των καὶ τοῦτο πρέττουσιν ἐνώπιον τῶν γενέων των, οἵτινες μόνα τὰ ὄνυχα καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν ποθητῶν των τέκνων γινώσκουσι. «Οταν δὲ ὁ χειμὼν βαρὺς διασκορπίσας τὰ ἀτυχῆ στρουθία, στήγουσιν οἱ παῖδες εἰς τὰς αὐλάς των τὰ δίκτυα τὰς καταστροφῆς ἀντὶ τροφῆς πρὸς τὰ ἀτυχῆ πτηνά. Τις ὁ διδάσκων αὐτοὺς τὴν ἀκροτίαν καὶ τὴν τάξιν πρὸς τὴν σκλήρυνσιν τῆς ψυχῆς των, ἵνα μὴ μνημονεύσω τὴν ζημίαν τῶν ἀπωρούρων δένδρων ὑπὸ τῆς κάμπης ἐλλείψη τῶν μικρῶν πτηγῶν. Οὔτε ἐν τῷ σχολείῳ ἀλλ' οὔτε ἐν τῷ ναῷ ἀντιψύχῃ ποτε ἡ φιλάνθρωπος φωνὴ καὶ ὑπὲρ τῶν πτηγῶν καὶ ζῷων ἴνα μικρὸς καὶ μεγάλος διαχρήσιν τὴν ἡγέτην καὶ τὴν ἀποστροφήν πρὸς τὸ βέρερχον ἔθος. Ἀλλα ἔθνη μοχθοῦσιν πάντωιστρόπως διὰ διηγημάτων νὰ ἐμφυσήσωσιν εἰς τὰ

τέκτα τῶν οἰκτον πρὸς τὰ ζῷα, ὥστε καὶ ἀσυλον ἰδρυταν πρὸς ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν τοῦ γήρατος, τὰ φιλοζῷα σωματεῖα τῆς φιλανθρωπίας σκέπτονται τῶς ἀρού τὸ ζῷον ἐργάζεται ἀνέν ἀμοιβῆς δικαιούται νὰ περιθάλπηται καὶ οὐχὶ κύπτων ὑπὸ τὸ βέρος τοῦ ἀκανονίστου φορτίου καὶ τῆς μάστιγος νὰ θυκτη τρέμων καὶ πεινῶν τὸν χειμῶνα ἐντὸς τῶν κοπράνων ὃ ἱππος, ὁ βοῦς, ὅστις δικυλακίει ὑπομονητικὸς τὴν ἀπέραντον γῆν καὶ κινεῖ νυχθμερὸν τὴν φορτηγὸν ἄκηξαν. Ανω τῶν 40, ἐναπομμυρίων λιρῶν διπανῆ ἡ Ἀγγλία ὑπὲρ τῶν ζῷων χρέιν φιλανθρωπίας. Ἀλλαχοῦ καὶ οἱ ἀγροφόροι: ἰδρυταν σωματεῖα ἀρωγῆς ὑπὲρ τῆς πασχούστης ἀνθρωπότητος καὶ ἡμεῖς εἰσέτι κυλισμεθι εἰς τὰς ὀνειρῶδεις τοῦ συρμοῦ καὶ εἰς τὴν κακοδικιούνταν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τοῦ ὅποιου ἡ αἴγλη ἐξητυίζεται εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ πτερυματικοῦ δικαστηρίου. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀλλοτε αἱ πατριαρχικαὶ παραδόσεις ηὔφρασιν τὰς καρδίας τῶν κατοίκων, δεσπόζει δὲ νῦν ἡ διαμάχη τῆς γυναικός, διότι δὲν ἀφίκετο ἐν καλῇ καταστάσει ὁ βάσις δι' οὗ ἡθελε περιτιλίζει τὸν ἀπλετὸν καὶ χοιριδικὸν λαιμόν της. Καὶ ὁ ἀνὴρ ἀντὶ νὰ γείνη κροταλίας ταπεινούται καὶ γίνεται πτῶμα, ίσως φρονῶν ὅτι τοιουτοτρόπως ἐκπληροῦνται οἱ ὅροι τοῦ ἐκπολιτισμοῦ. Τὰ πολυτελῆ ἐνδύματα τῆς φιλοκαλίας δέοντα νὰ φιλοξενῶσι καὶ λεπτὰ αἰσθήματα τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς φιλανθρωπίας· ὁ Εύρωπας προσεγγίζων τὰ μέρη αὐτὰ καὶ βλέπων τὴν χρῆσιν τῶν ὑρασμάτων τῆς πατρίδος του ἐπὶ τῶν νώτων τῶν κατοίκων σκιρτᾷ. Ἀλλ' ὅταν πλησιάσῃ τοὺς ἀθοποίους τοῦ συρμοῦ δυσαναγκετεῖ καὶ σκώπτει τὴν πλάνην μας. Η λύσας φονεύει τὸν λυσσῶντα λέγει· ἡ παροιμία· ἡ πολυτέλεια ἐξήτιμισε δόλους τοὺς πόρους τῶν κατοίκων, οἵτινες ἀρχιοῦνται ἡμέραν παρ' ἡμέραν καὶ φείρονται ἀνέν πατάγου ἐκ τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀπελπησίας καὶ τοῦ πόθου πρὸς τὸν πλουτισμόν. Μὴ ζήτει τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ ἀδελφοῦ χριστιανοῦ καὶ τὴν μέριμναν πρὸς τοὺς πάσχοντας. Ζήτει τὸ μῆσος καὶ τὴν σκληρὰν ἀδιαφορίαν ὡς ἀπόγονος. τῆς θεότητος τοῦ ὄλισμοῦ.

A. TSIMIS.

(Ἀκολούθες).

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἐταιρεία τῶν μεδατωνικῶν ἐρευνῶν.

Καὶ οὐδὲν ἐδόκαμεν ὑπόσχεσιν παρέχομεν ὡδε περιληψίν τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Πανταζίδηου ἀναγνωσθείσης πραγματείας ἐν τῇ «Ἐταιρείᾳ τῶν μεσαιωνικῶν ἐρευνῶν» «Περὶ τῆς παρ' ἡμῖν πατέρων γιατρικῆς κατὰ τὸν IZ' αἰῶνα»:

«Οτε, εἶπεν ὁ κ. Χρ. Πανταζίδης, διὰ τῶν ἐκ τοῦ Βυζαντίου λογίων ὄμοιοντων νέον παιδευτικὸν πνεῦμα ἐν τῇ Δύσει εἰσήγετο, ὅλης παρ' ἡμῖν ἐκαλλιέργουν τὰς μούσας, μικρὰ δὲ καὶ ταπεινὰ ἦσαν τὰ ἐλληνικὰ παιδευτήρια καὶ ἐπὶ ἔνα καὶ ἥμισυ πε-

* *